

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

17. února 2005 *

Ve věci C-134/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Giudice di pace di Genova-Voltri (Itálie) ze dne 10. března 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 25. března 2003, v řízení

Viacom Outdoor Srl

proti

Giotto Immobilier SARL,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský a U. Löhmus, soudci,

* Jednací jazyk: italština.

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. září 2004,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Viacom Outdoor Srl B. O'Connorem, solicitor, a F. Filpem, avvocato,

- za Giotto Immobilier SARL G. Travaglinem, avvocato,

- za Italskou republiku I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s O. Fiumarou, avvocato dello Stato,

- za Komisi Evropských společenství P. Oliverem a K. Banks, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Bayem, avvocato,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 28. října 2004,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 49 ES, 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES.
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu smluvní povahy mezi Viacom Outdoor Srl (dále jen „Viacom“), se sídlem v Miláně (Itálie), a Giotto Immobiliere SARL (dále jen „Giotto“), se sídlem v Menton (Francie).

Spor v původním řízení

- 3 Ze spisu vyplývá, že Giotto prodává nemovitosti ve Francii a že smlouvou uzavřenou dne 9. září 2000 pověřila Viacom (dříve „Società Manifesti Affissioni SpA“), aby na její účet provedla služby vyvěšování reklamních plakátů na území města Janov (Itálie). Služby, jež byly předmětem této smlouvy, byly Viacom provedeny v průběhu měsíce října 2000.
- 4 Ve sporu mezi Viacom a Giotto odmítla posledně uvedená uhradit Viacom částku 439 385 ITL, tedy 226,92 EUR, zaplacenou městu Janov na základě „imposta comunale sulla pubblicità“ (obecní daň z reklamy). Podle smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení se Giotto zavázala zaplatit Viacom vedle ceny za poskytnutí služeb i „prokázané specifické náklady“ vynaložené posledně uvedenou v rámci provádění uvedeného plnění. Giotto však před Giudice di pace di Genova-Voltri (Itálie)

zabývající se tímto sporem tvrdí, že ustanovení italského práva, která zavádějí a upravují obecní daň z reklamy, jsou v rozporu s právem Společenství, zejména s volným pohybem služeb upraveným v článku 49 ES a s pravidly v oblasti hospodářské soutěže upravenými v článcích 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES.

Vnitrostátní právní rámec

5 Obecní daň z reklamy a poplatky za vyvěšování plakátů jsou upraveny v decreto legislativo n° 507 – Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (legislativní nařízení č. 507 – Revize a harmonizace obecní daně z reklamy a poplatků za vyvěšování plakátů) ze dne 15. listopadu 1993 (řádný doplněk GURI č. 288 ze dne 9. prosince 1993, dále jen „legislativní nařízení č. 507/93“), ve znění použitelném pro věc v původním řízení.

6 Článek 1 legislativního nařízení č. 507/93 stanoví:

„Vnější reklama a veřejné vyvěšování plakátů podléhají podle následujících článků dani nebo poplatku ve prospěch obce, na jejímž území jsou prováděny.“

7 Článek 3 uvedeného legislativního nařízení stanoví:

„1. Obec je povinna přijmout nařízení k použití daně z reklamy a poskytování plakátovací služby.“

2. Obec v tomto nařízení stanoví způsob, jakým bude reklama prováděna, a může omezit nebo zakázat některé zvláštní formy reklamy s přihlédnutím k veřejnému zájmu.

3. Toto nařízení musí v každém případě určit druh a množství reklamních zařízení, podmínky, za nichž může být získáno povolení pro reklamní zařízení, jakož i kritéria pro uskutečnění všeobecného plánu těchto zařízení. Musí rovněž upravovat rozdělení ploch veřejných zařízení určených pro vývěsky orgánů, vývěsky sociálního charakteru nebo v každém případě bez hospodářského dopadu, a plochy určené ke komerčnímu plakátování, jakož i plochu zařízení přidělenou soukromým osobám k přímému plakátování.

[...]"

- 8 Článek 5 odst. 1 tohoto legislativního nařízení definuje událost podléhající dani z reklamy:

„Šíření reklamních zpráv, které se odlišují od zpráv podléhajících poplatku za vyvěšování plakátů, prostřednictvím obrazového nebo zvukového sdělení na veřejných nebo veřejně přístupných místech nebo viditelných z těchto míst podléhá dani z reklamy upravené tímto nařízením.“

- 9 Podle čl. 6 odst. 1 nařízení s mocí zákona č. 507/93 je daňovým poplatníkem „každý, kdo z jakéhokoli důvodu nakládá s prostředkem, jímž je šířena reklamní zpráva“.

Podle odstavce 2 téhož článku je osoba, která vyrábí nebo prodává zboží nebo poskytuje služby, jež jsou předmětem reklamy, společně a nerozdílně zavázána k uhrazení daně.

- 10 Článek 9 uvedeného legislativního nařízení upravuje placení daně. Jeho odstavec 7 zní takto:

„Je-li reklama prováděna na poutačích umístěných na majetku obce nebo majetku v užívání obce, použití daně z reklamy nevyklučuje použití daně z užívání veřejných prostranství ani placení nájemních či živnostenských poplatků, přičemž poslední uvedené musejí být přiměřené skutečnému záboru veřejné půdy reklamním poutačem.“

- 11 Pokud jde mimoto o veřejné plakátovací služby, článek 18 legislativního nařízení č. 507/93 stanoví:

„1. Účelem veřejné plakátovací služby je zejména zabezpečit umístění plakátů všech typů obsahujících sdělení k institucionálním, sociálním nebo v každém případě nikoli komerčním účelům nebo případně, v rozsahu upraveném právními předpisy uvedenými v článku 3, zpráv šířených v rámci výkonu hospodářských činností, ze strany obce na reklamních poutačích určených k tomuto účelu.

2. Služba musí být povinně zabezpečena v obcích, v nichž počet obyvatel k 31. prosinci předposledního roku před příslušným rokem přesáhl tři tisíce. V ostatních obcích je tato služba dobrovolná.

3. Plocha zařízení pro veřejné vývěsky musí být stanovena obecním nařízením v závislosti na počtu obyvatel a nesmí v žádném případě činit méně než 18 metrů čtverečních na tisíc obyvatel v obcích s více než třiceti tisíci obyvateli a 12 metrů čtverečních v ostatních obcích.“

- 12 Článek 19 odst. 1 tohoto legislativního nařízení upravuje hrazení poplatku za vyvěšování plakátů:

„Umístování veřejných plakátů podléhá společné a nerozdílné úhradě poplatku zahrnujícího daň z reklamy objednatelům služby a osobou, v jejímž zájmu byla služba objednána, ve prospěch obce, která jej provádí.“

- 13 Ve městě Janov byla ustanovení legislativního nařízení č. 507/93 provedena prostřednictvím nuovo regolamento per l'applicazione dell'imposta sulla pubblicità e per l'effettuazione del servizio delle pubbliche affissioni (nové nařízení k použití daně z reklamy a poskytování veřejné plakátovací služby), přijatým obecním usnesením ze dne 21. prosince 1998. Toto obecní nařízení bylo změněno v roce 1999 a v roce 2000 a bylo později nahrazeno nařízením přijatým obecním usnesením ze dne 26. března 2001.

I – Řízení předcházející žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a otázky položené Soudnímu dvoru

- 14 V rámci sporu v původním řízení předložil Giudice di pace di Genova-Voltri rozhodnutím ze dne 9. dubna 2002 Soudnímu dvoru první žádost o rozhodnutí

o předběžné otázce týkající se výkladu článku 2 ES, čl. 3 odst. 1 písm. a), b) a c) ES, článku 23 ES, čl. 27 písm. a), b) a d) ES, čl. 31 odst. 1 a 3 ES, článků 49 ES, 50 ES, 81 ES, 82 ES, 86 ES a 87 ES.

- 15 Soudní dvůr rozhodl usnesením ze dne 8. října 2002, Viacom (C-190/02, Recueil, s. I-8287) o nepřipustnosti této žádosti. Zprvč v bodech 13 až 21 svého usnesení konstatoval, že rozhodnutí o postoupení neobsahuje dostatečné údaje umožňující dospět k výkladu práva Společenství, který by byl pro vnitrostátního soudce užitečný. Soudní dvůr dále upřesnil, že otázky položené Giudice di pace jsou zjevně nepřipustné zejména z toho důvodu, že vnitrostátní soudce v samotném rozhodnutí o postoupení nevysvětlil skutkový a právní rámec sporu v původním řízení, důvody, které jej vedly k tomu, aby vznesl otázku ohledně výkladu některých konkrétních ustanovení práva Společenství, jakož i vztah mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými v uvedeném sporu (výše uvedené usnesení Viacom, body 24 a 26).
- 16 Giudice di pace nařídil rozhodnutím ze dne 18. prosince 2002 pokračovat v původním řízení. Po vyslechnutí účastníků řízení se domníval, že přetrvávají některé důvody pro předchozí postoupení Soudnímu dvoru k rozhodnutí o předběžné otázce a že je třeba se na něj obrátit s novou žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce, která bude omezena na výklad ustanovení Smlouvy o ES v oblasti volného pohybu služeb a hospodářské soutěže. Rozhodl se tedy odstranit nedostatečný charakter údajů předložených Soudnímu dvoru a v novém rozhodnutí o postoupení lépe specifikovat skutkové a právní okolnosti sporu v původním řízení.
- 17 Pokud jde o relevanci otázek vznesených v tomto novém rozhodnutí pro vyřešení sporu v původním řízení, Giudice di pace upřesňuje, že případná neslučitelnost vnitrostátních ustanovení upravujících daň z reklamy a poplatky za vyvěšování plakátů se Smlouvou by měla za následek protiprávnost nebo nepoužitelnost uvedených ustanovení a zbavila by právního základu žalobu na zaplacení podanou Viacom, jež by tak musela být zamítnuta.

18 Na konci svého právního rozboru shrnuje Giudice di pace závěry, k nimž dospěl, takto:

- „– podle režimu upraveného v legislativním nařízení č. 507/93 a jeho pozdějších změnách, jakož i v obecních prováděcích nařízeních, představují obce a územně správní celky podniky veřejného práva, které v daném případě vykonávají hospodářskou činnost (umísťování plakátů);

- vykonávaná činnost (umísťování plakátů) představuje hospodářskou činnost vykonávanou v rámci hospodářské soutěže se soukromými subjekty a je způsobilá ovlivnit obchod uvnitř Společenství;

- s přihlédnutím k výše uvedenému je důvodné se domnívat, že poplatky a daň tvořící jejich část, jež obce v rámci správy služby vybírají, představují zvláštní práva ve smyslu článku 86 ES;

- jsou tedy vážné pochybnosti o tom, zda je dotčený režim slučitelný s právem Společenství; případná neslučitelnost dotčeného režimu by měla za následek protiprávnost této části žaloby na zaplacení za plnění provedená Viacom ve prospěch Giotto, a zbavila by tak právního základu návrh žalobkyně, který je předmětem tohoto sporu.“

- 19 S přihlédnutím k těmto úvahám rozhodl Giudice di pace di Genova-Voltri přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru tyto předběžné otázky:

„1) Je v rozporu

- a) s použitím ustanovení článku 86 ES ve spojení s článkem 82 ES;
- b) s použitím ustanovení článku 86 ES ve spojení s článkem 49 ES,

pokud je podniku veřejného práva (obcím) přidělena správa daně a poplatků, které jsou přezkoumávány a které se týkají trhu, jenž představuje podstatnou část společného trhu a na němž má tento podnik veřejného práva dominantní postavení?

- 2) Je přidělení výnosu z dotčené daně a dotčených poplatků tomuto podniku veřejného práva v rozporu:

- a) s použitím ustanovení článku 86 ES ve spojení s článkem 82 ES;
- b) s použitím článků 87 ES a 88 ES, pokud představuje protiprávní (neoznámenou) státní podporu neslučitelnou se společným trhem?“

K přípustnosti předběžných otázek

- 20 Italská vláda vyslovuje pochyby o přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a domnívá se, že zejména skutkový rámec věci v původním řízení není v rozhodnutí o postoupení dostatečně popsán. Komise Evropských společenství je ve svých písemných vyjádřeních rovněž toho názoru, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je vzhledem k různým mezerám, rozporům a nejasnostem vyskytujícím se v rozhodnutí o postoupení v celém svém rozsahu nepřipustná. Skutkový a právní rámec popsany v tomto rozhodnutí je natolik nejasný, že Komise není schopna Soudnímu dvoru navrhnout odpovědi týkající se základu předběžných otázek. Komise se nicméně na jednání domnívala, že s přihlédnutím k určitému vysvětlení podanému účastníky původního řízení a italskou vládou v jejich vyjádřeních a odpovědích na písemné otázky, které jim položil Soudní dvůr, je přesto možné dát užitečnou odpověď na předběžné otázky týkající se výkladu článků 49 ES a 87 ES.
- 21 Je třeba bez dalšího poznamenat, že na rozdíl od žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, o níž bylo rozhodnuto ve výše uvedeném usnesení Viacom, z rozhodnutí o postoupení zjevně nevyplývá, že by Giudice di pace nepředložil Soudnímu dvoru dostatečné údaje o důvodech, které jej vedly k dotazu ohledně výkladu některých ustanovení práva Společenství a vztahu mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor. Postupující soud totiž v tomto rozhodnutí výslovně uvádí, že se mu výklad Soudního dvora k ustanovením Smlouvy týkajícím se volného pohybu služeb (článek 49 ES), přiznání zvláštních a výlučných práv (články 86 ES a 82 ES) a poskytování státních podpor (články 87 ES a 88 ES) jeví jako nezbytný, neboť pokud by byla vnitrostátní ustanovení upravující daň z reklamy a poplatky za vyvěšování plakátů považována za neslučitelná s ustanoveními práva Společenství, musely by být výdaje zavedené italskými právními předpisy ve prospěch města Janov považovány za protiprávní, a v důsledku toho by žaloba na zaplacení podaná Viacom postrádala právní základ a musela být zamítnuta.

- 22 Aby však Soudní dvůr mohl dát užitečnou odpověď na předběžné otázky, které mu byly předloženy, je podle judikatury ještě nezbytné, aby vnitrostátní soudce definoval skutkový a právní rámec, v němž jsou tyto otázky zasazeny, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou uvedené otázky založeny (výše uvedené usnesení Viacom, bod 15 a uvedená judikatura).
- 23 Aby bylo možné ujistit se, že údaje poskytnuté Giudice di pace odpovídají těmto požadavkům, je namístě vzít v potaz povahu a dosah vznesených otázek. Vzhledem k tomu, že požadavek přesnosti ohledně skutkového a právního kontextu platí zejména v oblasti hospodářské soutěže, jež je charakterizována komplexními skutkovými a právními poměry (výše uvedené usnesení Viacom, bod 22, a uvedená judikatura), je třeba zaprvé zkoumat, zda usnesení o postoupení poskytuje dostatečné údaje k tomu, aby Soudní dvůr mohl dát užitečné odpovědi na otázky týkající se výkladu článků 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES.
- 24 Pokud jde o právní rámec, je třeba konstatovat, že nehledě na nejasné a rozporné odkazy na právní předpisy k provedení legislativního nařízení č. 507/93 přijaté městem Janov obsahuje rozhodnutí o postoupení dostatečně jasný a úplný popis ustanovení vnitrostátních předpisů, které jsou pro zkoumání předběžných otázek relevantní. Jak totiž podotkla generální advokátka v bodě 39 svého stanoviska, ustanovení legislativního nařízení č. 507/93 použitelná v celostátním měřítku představují podstatné okolnosti relevantního právního rámce, přičemž obecní nařízení slouží pouze k upřesnění některých z těchto ustanovení. K podstatným okolnostem tohoto právního rámce patří zejména ustanovení týkající se vybírání obecní daně z reklamy nebo poplatku za vyvěšování plakátů, ustanovení upravující cíle veřejné plakátovací služby a ustanovení svěřující obcím pravomoc upravit použití daně z reklamy a poskytování plakátovací služby.

- 25 Pokud jde naproti tomu o skutkový rámec, je nutno konstatovat, že rozhodnutí o postoupení neposkytuje nezbytné informace, které by Soudnímu dvoru umožnily užitečně odpovědět na předběžné otázky týkající se výkladu článků 86 ES a 82 ES.
- 26 Je třeba připomenout, že tato ustanovení Smlouvy v zásadě členským státům zakazují přijímat nebo ponechávat v platnosti opatření umožňující podnikům veřejného práva a podnikům, kterým členské státy přiznávají zvláštní nebo výlučná práva, aby zneužívaly dominantní postavení na společném trhu nebo jeho podstatné části.
- 27 Jak zdůrazňuje generální advokátka v bodě 44 svého stanoviska, představuje vymezení relevantního trhu podle výrobku nebo zeměpisné oblasti, jakož i výpočet podílů na trhu držení jednotlivými podniky působícími na tomto trhu, východisko pro jakékoli posouzení situace ve vztahu k právu hospodářské soutěže.
- 28 V projednávaném případě se Giudice di pace omezuje na předložení některých údajů ohledně služeb umístování plakátů nebo poskytování reklamních prostor obcemi a na tvrzení, že tyto služby jsou zcela zaměnitelné se službami nabízenými soukromými subjekty. Z těchto údajů však nevyplývá, že by zákazníci, kteří využívají veřejné plakátovací služby, byli skutečně srovnatelní s těmi zákazníky, kteří se obracejí na soukromé podniky, zejména z hlediska komerčního, či nikoli komerčního charakteru obsahu jejich reklamních kampaní a rozpočtu, který je na tyto kampaně věnován. Rozhodnutí o postoupení mimoto neobsahuje žádnou informaci o počtu poskytovatelů dotčených služeb ani jejich příslušných podílů na trhu, i když z tohoto rozhodnutí zdánlivě vyplývá, že zeměpisná oblast považovaná za relevantní se omezuje na území města Janov. Toto zeměpisné vymezení relevantního trhu se však jeví méně přesvědčivé, když Giudice di pace své odůvodnění ohledně vlivu na obchod uvnitř Společenství opírá mimo jiné o skutečnost, že se režim zavedený legislativním nařízením č. 507/93 vztahuje na

všechny italské obce. Skutkové okolnosti zmíněné v rozhodnutí o postoupení se však v každém případě zdají příliš neúplné, než aby bylo možné dospět k závěru, že město Janov zaujímá na relevantním trhu dominantní postavení.

- 29 Za těchto podmínek není možné určit, zda články 86 ES a 82 ES brání vybírání obecní daně z reklamy za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení. Předběžné otázky týkající se výkladu těchto článků jsou tedy nepřipustné.
- 30 Pokud jde o články 87 ES a 88 ES, o jejichž výklad předkládající soud rovněž žádá, je třeba připomenout, že tato ustanovení se použijí na podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby.
- 31 V tomto ohledu je namístě podotknout, že rozhodnutí o postoupení neobsahuje dostatečné upřesnění jak ohledně určení příjmů z obecní daně z reklamy, tak ohledně konkrétních podmínek organizace veřejné plakátovací služby, která musí být povinně zajištěna v italských obcích s více než 3 000 obyvateli, jak to upravuje čl. 18 odst. 2 legislativního nařízení č. 507/93. V důsledku toho není možné na základě informací poskytnutých Giudice di pace vyvodit, jaký stupeň právní a rozpočtové autonomie přiznává město Janov a další italské obce lidským a technickým zdrojům, které věnují poskytování této veřejné služby, tím spíše, že není možné vyvodit, zda příjmy pocházející ze sporné daně slouží zcela nebo zčásti k financování výdajů na fungování této služby. V rozporu se stanoviskem, který Komise vyslovila na jednání, není tedy zřejmě možné s jistotou tvrdit, že dotčené příjmy jsou určeny výlučně k financování všeobecného obecního rozpočtu a že

nemohou být v žádném případě použity k poskytnutí státní podpory ve smyslu článku 87 ES.

- 32 Z toho plyne, že předběžná otázka týkající se výkladu článků 87 ES a 88 ES je rovněž nepřípustná.
- 33 Pokud jde naproti tomu o otázku, zda obecní daň z reklamy představuje překážku volného pohybu služeb, která je neslučitelná s článkem 49 ES, jsou informace předložené rozhodnutím o postoupení dostatečné, aby umožnily užitečně odpovědět na tuto otázku.

K předběžné otázce týkající se výkladu článku 49 ES

- 34 Podstatou otázky *Giudice di pace* položené Soudnímu dvoru je, zda článek 49 ES brání vybírání takové daně, jako je obecní daň z reklamy zavedená legislativním nařízením č. 507/93, jíž podléhá mimo jiné poskytování plakátovacích služeb majících přeshraniční charakter z důvodu sídla poskytovatele nebo příjemce služeb.
- 35 Podle judikatury Soudního dvora vyžaduje článek 49 ES odstranění jakéhokoliv omezení volného pohybu služeb, i když se toto omezení vztahuje bez rozlišení na vnitrostátní poskytovatele i na poskytovatele z jiných členských států, pokud je způsobilé zakázat nebo jinak narušit činnost poskytovatele usazeného v jiném členském státě, ve kterém legálně poskytuje podobné služby. Krom toho svobody poskytování služeb požívá jak poskytovatel, tak příjemce služeb (rozsudky ze dne

13. července 2004, Komise v. Francie, C-262/02, Sb. rozh. s. I-6569, bod 22, a Bacardi, C-429/02, Sb. rozh. s. I-6613, bod 31 a uvedená judikatura).

- 36 Krom toho je namísto připomenout, že Soudní dvůr již připustil, že vnitrostátní daňové opatření, které narušuje výkon svobody poskytování služeb, může představovat zakázané opatření, ať již by bylo použito státem samým, či místním celkem (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 29. listopadu 2001, De Coster, C-17/00, Recueil, s. I-9445, body 26 a 27).
- 37 Pokud jde o otázku, zda vybírání takové daně, jako je daň z reklamy, obecními orgány představuje překážku neslučitelnou s článkem 49 ES, je třeba nejprve podotknout, že taková daň je bez rozdílu použitelná na veškerá poskytování služeb, která v sobě zahrnují vnější reklamu a veřejné plakátovací služby na území dotyčné obce. Pravidla upravující vybírání této daně tedy nestanoví žádný rozdíl vycházející ze sídla poskytovatele nebo příjemce plakátovacích služeb nebo z původu výrobků nebo služeb, které jsou předmětem šířených reklamních zpráv.
- 38 Dále je třeba konstatovat, že se taková daň použije pouze na vnější reklamní činnosti, zahrnující používání veřejných prostor spravovaných obecními orgány a že její výše je stanovena na úrovni, která může být považována za mírnou ve srovnání s hodnotou poskytovaných služeb, jež jí podléhají. V každém případě nemá vybírání takové daně za těchto podmínek takovou povahu, že by zakazovalo, narušovalo nebo jinak činilo méně atraktivním poskytování reklamních služeb, jež mají být uskutečňovány na území dotyčných obcí, včetně těchto služeb majících přeshraniční charakter z důvodu sídla poskytovatele nebo příjemce služeb.

- 39 Z výše uvedených úvah vyplývá, že článek 49 ES musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vybírání takové daně, jako je obecní daň z reklamy zavedená legislativním nařízením č. 507/93.

K nákladům řízení

- 40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) **Předběžné otázky týkající se výkladu článků 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES jsou nepřipustné.**

- 2) **Článek 49 ES nebrání vybírání takové daně, jako je obecní daň z reklamy zavedená prostřednictvím decreto legislativo n° 507 – Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (legislativní nařízení č. 507 – Revize a harmonizace obecní daně z reklamy a poplatků za vyvěšování plakátů) ze dne 15. listopadu 1993.**

Podpisy.